

Corectură: Blanca Pop
Tehnoredactare: Andreia E. Breaz

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României
ISBN 978-606-730-850-1

© Ionel Sporea
Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2022
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441
www.edituraecou.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

NoellS

Idoli... Mentori... și Demoni

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2022

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Tabăra de pionieri de la Valea Minișului... și descoperirea paletelor magice de ping-pong.....	8
Clubul de ping-pong... și dom' Petru Bojincă	18
Ioan (Nuțu) Cărmăzan... primul meu idol în sport	59
Momentul în care află la 12 ani că antrenorul, idolul și modelul tău de om în viață (dom' Bojincă)... este în realitate un pedofil!.....	62
1969: București, Sala Floreasca... prima mea medalie de bronz la Campionatul Național de ping-pong!.....	79
Plecarea lui dom' Bojincă din Bocșa... și dispariția unui club de tradiție.....	92
Manea Marin... Idolul și Mentorul tinereții mele	99
11 noiembrie 2007	130
Nuțu Cărmăzan	142
Sergiu Nicolaescu	159
Ilie Năstase	164
Roger Federer	169
Nadia Comăneci	171
Gheorghe Hagi	176
Diego Armando Maradona	178
Lance Armstrong.....	180
Steve Paul Jobs.....	183
<i>Cuvânt de încheiere</i>	186

Tabăra de pionieri de la Valea Minișului... și descoperirea paletii magice de ping-pong

Am terminat clasa a III-a și am luat din nou Premiul II. Am fost în aceeași situație ca și anul trecut, eu fiind primul după grupul celor 6 elevi abonați în fiecare an la Premiul I, despre care știam că nu mă puteam apropia din rațiuni de... statut social al părinților – ei fiind copii de doctori, ingineri, directori, profesori etc., iar părinții mei, simpli muncitori. Ca atare, eu duceam lupta mea cu Mircea, colegul meu de bancă, și cu cele două fete, Silvia și Leposava, pentru premiile II și III.

Cu câteva zile înainte să terminăm școala, tovarășa Marcela ne-a spus în clasă că direcțiunea școlii propune să trimită mai mulți elevi premianți din clasele a III-a și a IV-a în tabere de vacanță. Cei cu Premiul I la Năvodari (la Marea Neagră), iar ceilalți, la Valea Minișului, situată în Munții Aninei. Și cine dorea să meargă, să întrebe părinții acasă pentru că trebuia plătită o sumă de 300 de lei. Am fost bucurat de vestea că mă aflu și eu pe acea listă, dar când i-am întrebat pe mama și tata dacă au posibilitatea să plătească această sumă, mi-au spus foarte răspicat: NU! Și a doua zi, cu tristețe în suflet, i-am comunicat tovarășei Marcela că nu pot să merg în tabără și am suferit foarte mult. Eu mai auzisem de la Bebe și Tavi Brânzei, care mergeau în fiecare an și când

se întorceau de acolo îmi povesteau cum a fost, eu încercând doar să-mi imaginez ce însemna o tabără, știind că pentru mine acest lucru rămânea doar un vis.

Aflând de situația mea dificilă, tovarășa Marcela a vorbit atunci cu cei din conducerea școlii și, considerându-mă un elev foarte bun la învățătură, cu o purtare exemplară, au hotărât să mă trimită și pe mine pe cheltuiala școlii. Când am auzit această veste am sărit în sus de bucurie și imediat ce am ajuns acasă i-am spus mamei, dar am rămas foarte surprins când ea mi-a răspuns că mai întâi trebuie să vorbească cu tata, să vadă dacă este și el de acord.

– Bine, mamă, dar nu trebuie să plătiți nimic, totul este gratis, care mai este problema?

– Nelu, să vedem ce zice și taică-tu. Tu știi bine că noi mai avem de lucru prin grădină, iar tu trebuie să ai grijă de Adriana și Feliciu. Dacă tu pleci în tabără, cine mai stă cu ei? Cine ne mai ajută și pe noi la treburile casei?

Am rămas consternat. Și de ce mi-a fost teamă, nu am scăpat! Când mama i-a spus tatei de această propunere, el nici nu a vrut să audă și mi-a spus răspicat să-mi iau gândul de la așa ceva. Știam că nu avea rost să insist mai mult, altfel mai primeam și o bătaie zdravănă, așa că n-am avut de ales decât să mă bag în pat și să plâng, să sufăr în mine, dorindu-mi din nou mai bine să mor decât să trăiesc o asemenea viață.

A doua zi, fiind ultima de școală, i-am spus tovarășei Marcela că părinții mei nu sunt de acord să merg în tabără nici măcar pe cheltuiala școlii, invocându-i motivele spuse de ei, și-n acel moment am izbucnit în plâns.

– Bine, Nelu, o să vin după-amiază la voi acasă și o să vorbesc eu cu părinții tăi.

Când am auzit-o pe tovarășa Marcela spunându-mi acest lucru, s-a reaprins în mine o rază de speranță. S-a terminat școala, ne-am luat la revedere între noi, copiii, și am

plecat cu ghiozdanul în spate spre casă. Însă, când am ajuns, nu i-am spus nimic mamei despre venirea tovarășei Marcela la noi. Am început imediat să-mi caut de lucru pe afară, dar uitându-mă mereu să văd dacă ea vine. Între timp a ajuns și tata de la lucru și ca de obicei, mi-a dat tot felul de ordine ce să fac, iar după ce termin toate aceste treburi, să iau capra și să mă duc cu ea la păscut în țarină. Eu încercam însă să trag de timp cât mai mult, ca să fiu pe fază când vine tovarășa Marcela la noi. Și numai ce o văd făcându-și apariția la poartă, și-n acel moment m-am ascuns în șoprul de lemne – nu voiam ca ai mei să își dea seama că eu știam de venirea ei.

Am auzit-o strigând la poartă, mama a ieșit afară din casă să vadă cine este, rămânând foarte surprinsă de apariția ei la noi tocmai acum, în ultima zi de școală, și a invitat-o înăuntru. Am încercat să trag cu urechea la ce vorbesc ei, dar nu reușeam să aud mai nimic și inima îmi bătea cu viteza luminii. Eram curios să aflu dacă ea îi va convinge sau nu pe mama și pe tata să mă lase, totuși, să plec în tabără. Cred că discuția lor a durat peste 20 de minute și când am auzit că se deschide ușa, am fugit înapoi în șopru, să nu mă vadă ei. Și numai ce îl aud pe tata strigându-mă:

– Nelule, unde ești ?

Am ieșit din șopru, eram alb ca varul la față de emoții, îmi era frică să-l privesc pe tata în față și mă așteptam să-mi spună din nou că nu mă va lăsa să plec în tabără.

– Sărut-mâna, tovarășa învățătoare, salut eu cu vocea tremurândă.

– Bună ziua, Nelu. Tu nu le-ai spus părinților tăi că o să vin azi pe la voi?

– Nu, am uitat, vă rog să mă iertați.

– Uite, am vorbit acum cu ei și te vor lăsa să pleci în tabără la Valea Minișului. Acesta este cadoul tău pentru că ai obținut din nou Premiul II la învățătură. Și când o să te

întorci de acolo, o să recuperezi să faci toate treburile de acasă. De acord?

Când am auzit cele spuse de ea m-am blocat pe moment, nu știam cum să reacționez, ce să fac, ce să-i răspund, parcă eram mut, nu îmi venea să cred ce îmi auzeau urechile: că voi pleca până la urmă în tabără.

– Da, am înțeles, tovarășa învățătoare. Vă mulțumesc frumos, am reușit eu până la urmă să îngân câteva cuvinte.

Mama a condus-o la poartă, apoi s-a întors spre mine și mi-a spus, zâmbind:

– Acum ești mulțumit, copile?

Mulțumit? Dumnezeu! Eram cel mai fericit copil din lume! Îmi venea să sar în sus, să fac tumbe pe jos, orice, nu mai știam cum să îmi manifest bucuria.

– Da, mamă, sunt bucuros. O să fac tot ce trebuie până plec, iar când voi reveni, am să recuperez și restul.

Și-n acel moment m-am dus imediat să iau capra și am plecat cu ea spre țarină. Rămas singur pe drum, simțeam nevoia în mine să urlu de bucurie. Nu știu ce le-a spus tovarășa Marcela și cum de i-a convins până la urmă pe mama și tata să mă lase să plec în tabără, dar acest lucru mă interesa mai puțin acum. Eram atât de fericit! În final, ei nu plăteau nimic, meritul era doar al meu pentru rezultate bune la învățătură, ei doar au fost de acord să mă lase și asta numai după intervenția tovarășei Marcela. Tata trebuia să se ducă a doua zi la școală să semneze niște hârtii, să primească în același timp și regulamentul în legătură cu ce lucruri să-mi iau cu mine.

În timpul cât a mai rămas până la plecarea în tabără am fost mai conștiincios ca niciodată la treburile casei, de teamă ca nu cumva tata să se răzgândească. Am tăiat lemne ca să fie îndeajuns pentru o săptămână, am curățat cocina de la porc și capră, cotetele găinilor, am cărat apă în vălăul animalelor

pentru a avea mai multe zile de băut.

Și într-o dimineață însorită, la ora 7.00, m-am urcat într-un autobuz împreună cu ceilalți copii și am plecat în tabără. Mama îmi pregătise într-o geantă câteva hăinuțe de schimb și tot ceea ce ni se spusese că trebuie să mai avem la noi. Spre surpriza mea, mama mi-a dat 10 lei fără să știe tata de ei, ca să am și eu un ban cu mine la nevoie. Era pentru prima oară în viața mea când la 10 ani ieșeam în afara orașului... când urma să văd și eu alte locuri, și am stat numai cu ochii pe geamul autobuzului să admir peisajele pe unde treceam.

Tabăra de la Valea Minișului era amenajată la poalele muntelui, într-o pădure cu un peisaj mirific, iar în apropiere trecea Râul Miniș, de unde și numele ei. Vedeam în fața mea o clădire mare cu trei etaje în care erau situate mai multe dormitoare cu paturi suprapuse, iar la parter se afla sala de mese. De asemenea, în împrejurimi erau mai multe terenuri de sport și tot felul de locuri de joacă.

Noi, băieții, fiind mai numeroși, am fost cazați în dormitoarele de la etajul 1 și 2, iar fetele, la etajul 3. După ce ne-am luat în primire paturile, ne-am aranjat lucrurile ce le aveam cu noi în dulapuri, după care am fost chemați la un careu pe terenul mare de sport. Și atunci am văzut cât de mulți copii eram adunați în această tabără. Un tovarăș mai în vârstă ne-a fost prezentat ca fiind directorul taberei, apoi alte persoane responsabile pentru diferite activități. Ni s-a urat „bine am venit”, și ni s-a explicat regulamentul taberei pe care trebuia să-l respectăm cu strictețe, altfel vom fi trimiși acasă.

Am văzut că la propunerea unei tovarășe învățătoare a fost numit un comandant de detașament de pionieri, care era un băiat mai mare. Tovarășul director i-a pus tresele de comandant pe epoleții de la cămașa de pionieri, după care, în

sunetul goarnei, acesta a ridicat drapelul taberei pe catarg, iar noi, toți, am salutat pionierește. Se vedea că alți copii cunoșteau bine toate aceste ritualuri, îmi imaginam că ei au mai fost și-n alte tabere până acum. Eu eram atent la toate detaliile ca să rețin ce trebuie să fac, fiind aici pentru prima dată. De asemenea, alți elevi au fost numiți comandanți de grupe, de dormitoare, nume și figuri pe care trebuia să le rețin pentru că prin ei se comunica orice activitate pe care o făceam, și să ne adresăm lor pentru orice problemă.

Comandant al grupului nostru de pionieri a fost numită Adriana Ponețchi, pe care o cunoșteam mai bine, ea fiind de la școala mea, în clasa a IV-a. Mai erau prezenți și alți elevi de la școala noastră pe care îi cunoșteam mai mult din vedere. După ce s-a terminat careul, am fost invitați la cantină să luăm masa și aici ni s-a prezentat programul de servire, spunându-ne că trebuie să ne spălăm înainte pe mâini. Mâncarea era bună și toate condițiile mi s-au părut super faine. Seara, la ora 21.00 ni s-a dat stingerea în sunetul goarnei, care cânta melodia „Liniștea”, și toate luminile din dormitoare s-au stins în acel moment. Și am căzut frânt de oboseală, adormind repede.

Dimineața, la ora 7.00, tot goarna ne-a trezit cu melodia „Deșteptarea”, și am sărit din paturi, ne-am dus la baia comună să ne spălăm, după care am ieșit cu toții afară la înviorare, care a durat vreo 15 minute, dirijați tot timpul de comandantul detașamentului de tabără. Apoi ne-am dus la micul dejun, care mi s-a părut foarte bun, iar după aceea ne-am adunat fiecare în grupurile noastre și comandantul ne-a prezentat programul pe ziua de azi. Fiind prima zi, am explorat tabăra, iar mai târziu am făcut câteva activități pionierești și am învățat un cântec patriotic.

La ora 13.00 am servit masa de prânz, după care a urmat somnul obligatoriu (între 14.00 și 16.00), iar după ce ne-am

sculat, am făcut tot felul de activități sportive, am jucat fotbal formându-ne echipe pe școli, eu fiind un jucător bine cotate în grupul nostru.

Următoarea zi avea să se întâmple ceva important în viața mea. Fiind la somnul obligatoriu de după-amiază, nu prea aveam eu chef să dorm și stăteam cu ochii pe tavan așteptând să treacă timpul. Patul meu era aproape de fereastră și, auzind deodată voci care veneau de afară, mă întrebam dacă nu toți copiii dorm la ora asta... M-am dat jos din pat și m-am dus la geam să văd ce se întâmplă. Câțiva băieți mai mari erau adunați în jurul unei mese de lemn cu patru picioare, la mijloc având un fel de plasă, iar doi dintre ei țineau în mână ceva mic și rotund tot din lemn și acoperit cu un fel de cauciuc și, lovind o minge mică și albă din celuloid, se agitau de mama focului. Ceilalți stăteau pe margine și făceau tot felul de comentarii, țipau, se încurajau. Apoi, după o anumită perioadă de timp, urmau alții la rând la masă, și tot așa făceau cu schimbul.

Era pentru prima oară în viața mea când vedeam așa ceva și nu știam absolut nimic despre ce fel de joc era vorba. Observam cu atenție că mingea albă cădea pe masă când la unul, când la altul, iar uneori se oprea în plasa aceea de la mijlocul mesei. Apoi vedeam că unul dintre ei rămânea ceva mai mult la masă, după care venea altul și tot așa, jucau prin rotație. Am stat pur și simplu la fereastră parcă hipnotizat de ceea ce vedeam și încercam să înțeleg ce se întâmplă acolo, să descifrez tainele acelui joc, trezindu-mă din această fascinație goarna care suna și copiii, ridicându-se din paturi.

După-amiază am avut posibilitatea să ne alegem fiecare o activitate sportivă. Cei din grupul meu m-au solicitat să merg cu ei la un meci de fotbal, să jucăm contra celor din Anina, dar spre surprinderea lor, i-am refuzat. Eu nu aveam altceva în cap decât să mă duc la masa aceea unde văzusem

mai devreme acei copii, ca să privesc cu ochii mei ce fac ei acolo. M-am apropiat de masa lor și m-am uitat la ei cum joacă, încercând să analizez și să înțeleg regulile acestui sport. Și, la un moment dat, am avut curajul să-l întreb pe unul dintre ei să-mi spună cum se numește acest joc, iar el mi-a spus: **ping-pong!** Și că ceea ce țin ei în mână este o **paletă**; la mijlocul mesei este un **fileu** și **mingea albă** este din celuloid. Încetul cu încetul am început să descifrez regulile jocului, să-mi dau seama când este considerat un punct câștigător sau pierdut. Vedeam că trebuie să lași ca mingea să cadă doar o singură dată pe partea ta de masă și apoi s-o trimiți peste fileu, în jumătatea adversă. Am remarcat că fiecare jucător **servește** câte 5 mingi prin rotație, iar dacă serviciul atinge fileul și trece în jumătatea cealaltă de masă, acesta se repetă, iar dacă se oprește în fileu în partea servantului, este considerat punct pierdut. Și că un **set** se numără până ce unul din jucători face 21 de puncte. Copiii jucau prin rotație, dar câștigătorul rămânea la masă până ce pierdea și atunci era înlocuit cu un altul. Eram bucuros să mă uit și în scurt timp am reușit să înțeleg destul de bine cum se ține paleta în mână și cum se execută un serviciu. Eram fascinat descoperind un sport nou și am simțit imediat o pasiune în adâncul meu, dorindu-mi cu orice preț să joc și eu.

A doua zi, la ora somnului de după-amiază, m-am dus iarăși la fereastră să mă uit cu aceeași curiozitate la acei băieți care jucau ping-pong. Nefiind îmbrăcat în pijama, m-am trezit pur și simplu că ies afară pe fereastră și mă duc spre masa lor, uitându-mă de aproape. După ce am văzut că toți și-au făcut turul de rotație, mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat pe unul dintre ei dacă pot să intru și eu la masă să joc un set.

– Știi să joci? mă întrebă el.

– Da, știu! am răspuns eu convingător, dar în sinea mea

știam că mă bazez doar pe ceea ce văzusem privind-o pe ei pe ascuns pe fereastră și prin intuiția de care eram aproape sigur că voi da dovadă.

– Bine, intră un set să vedem ce știi.

Băiatul care tocmai pierduse meciul și a ieșit de la masa de joc mi-a dat paleta în mână. Am luat-o, am privit-o o clipă: era din lemn, de formă rotundă și învelită într-un cauciuc roșu pe ambele părți, plus un fel de mâner pe care trebuia să-l țin în mână într-o anumită poziție. Aveam totul memorat în mintea mea în raport cu ceea ce văzusem până acum la ei. Și am început să joc la masă, dar în acel moment s-a întâmplat un lucru pe care nici eu nu l-aș fi crezut vreodată că se poate întâmpla într-o asemenea manieră. Eu, care puneam acum pentru prima oară în viața mea mâna pe o paletă de ping-pong, jucam cu o ușurință și cu o dexteritate parcă ieșite din comun, câștigam puncte la rând și am început să-i bat pe toți, unul după altul. Nimeni nu mai reușea să mă scoată de la masă. Mirați de cele întâmplate la fața locului, unul dintre copii mă întreabă:

– Tu joci la vreun club?

– Nu! Acum este prima oară în viața mea când pun paleta în mână.

Și nimănui nu-i venea să creadă acest lucru. Dintr-o dată, atenția lor s-a concentrat doar asupra mea, toți voiau de-acum să joace cu mine ca să mă bată, să mă scoată afară de la masă, dar nici unul nu reușea acest lucru. Am aflat că cel mai bun dintre ei, Ilie, un băiat mai mare decât mine este din Reșița și mama lui este una dintre profesoarele taberei noastre. El mi-a spus că se antrenează de mai mult timp la un club de ping-pong și participă la competiții județene. Văzându-mă atât de bun și că îmi place să joc, Ilie a vorbit cu mama lui să pot veni și eu în timpul programului de somn obligatoriu de la ora 14.00, să joc cu ei. Pe zi ce trecea deveneam

tot mai bun, îmi perfecționam mișcările și tehnica de execuție, începuse să-mi placă acest sport la nebunie și nici că am mai făcut vreo altă activitate sportivă cât am mai stat acolo.

(În acele momente cred că s-a scris o altă pagină importantă a vieții și a destinului meu! Tenisul de masă avea să devină pentru mine de-a lungul anilor activitatea sportivă pe care o mâncam pe pâine zi de zi până în clipa de azi, care m-a dus și pe cele mai înalte culmi ale gloriei, dar și ale decăderii totale într-un anumit moment al vieții mele. Cine oare și-ar fi închipuit atunci că nu peste mult timp eu aveam să devin campion național al României, iar peste 25 de ani, primul inventator din lume al robotului modern de antrenament la tenis de masă, și antrenor al echipei naționale a Canadei? Ce înseamnă Destinul! Să fii într-un anumit loc, într-un anumit context al timpului care îți poate schimba radical cursul vieții!).